om aan die stilte te ontkomen. Het werk dat kon haar niet schelen. Ze zou wel zorgen, dat supper klaar was, als de mannen thuis kwamen. Nu moest ze weg van dat stille huis, waar elke hoek haar scheen te verwijten, dat ze ontevreden was met alles . . . . . .

De oogen starend in de verte, de handen gevouwen op haar rug, zoo liep ze uren. Af en toe moest ze zich een weg banen, maar onvermoeid liep ze door. En haar gedachten gingen met haar als booze, kleine kwelduiveltjes. Ergens, aan den kant van een beek, viel ze neer in het gras. Het zou twaalf uur zijn, dacht ze.

Nu stond „thuis" de koffietafel gedekt; ze zag de lieve, vriendelijke tuinkamer met de gezellige, oude mahoniehouten meubels. De tuindeuren zouden open staan, en zij, zij zou in het prieel zitten met een boek. Ze hoorde de bijtjes zoemen over de bloemen en het gekir van de duiven, die dieper drukkend haar hoofd in het lange, golvende gras, sliep ze in.

* * *

Ze werd uren daarna wakker. Met een schok werd ze wakker. Het begon al wat te donkeren. Supper, dacht ze. Ze zou natuurlijk niet meer thuis kunnen zijn voor supper. Waar was ze toch? O, wat een honger had ze, en dorst. Ze zou maar op de boerderij afloopen, die ze straks gezien had, en den weg vragen naar Raahuis farm.

Door de geheimzinnige grootschheid der Canadeesche natuur liep ze, met haar vlugge kleine voeten springend over een hoogte, rap klimmend over hekken. Ze was nu dicht bij de boerderij gekomen, de Canadeezen waren gastvrij, ze zou nu gauw eten krijgen en drinken.

En toen opeens stond ze stil, zoo roerloos stil, alsof ze

En voor haar was het als een openbaring. Roerloos stond ze terwijl de tranen langs haar gezichtje drupten.

Toen de viool ophield, liep ze op het huis toe, de openstaande deur binnen.

„Good-evening," zei ze tegen den man, die bij de tafel zat, waarop nu de viool lag. Twee scherpe oogen keken haar aan vanonder grijze, vooruitspringende wenkbrauwen.

Hij stond op. „Good-evening," zei hij, zijn hand uitstekend. „You are Mrs. Raahuis?"

„Yes." zei ze, vragend in zijn sterk, doorgroefd gezicht kijkend.

„Ik ben John Dalwijk," zei hij in het Hollandsch.

„O, een Hollander!" riep ze kinderlijk-blij.

„Ja, en eigenlijk Jân," schertste hij met de gratie van een grizzly-beer.

„Ik had het kunnen denken," begon ze. „Dat liedje v...

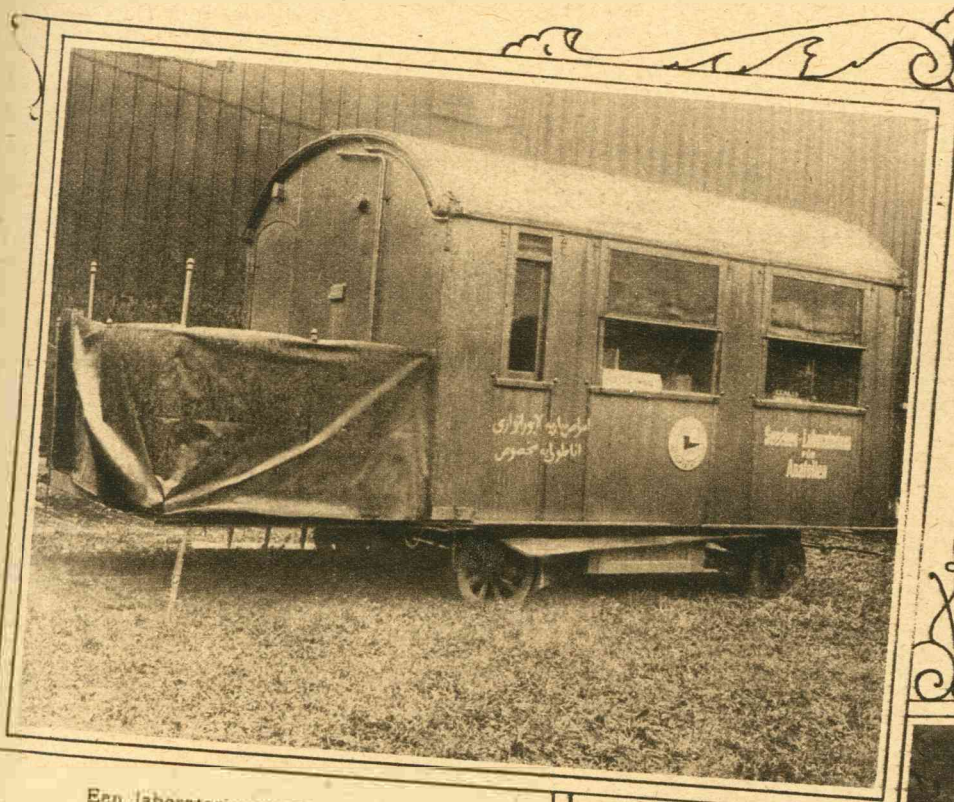

Een laboratoriumwagen van buiten.

De aankomst van het vervoerbare laboratorium te Stamboel.

Een vervoerbaar bacteriologisch laboratorium voor Anatolië.

Op oorlogstooneelen buiten Europa, waar de troepen niet altijd aan het klimaat gewend zijn en de bewoners van het land meestal slechts een ontoereikend begrip van hygiëne hebben, zijn natuurlijk bijzonder omvangrijke maatregelen noodig om het leger tegen besmettelijke ziekten te beschutten. Om deze reden heeft men ook hier en daar vervoerbare bacteriologische staties ingericht, die alle bewegingen van de troepen volgen en overal haar werkzaamheid kunnen beginnen.

Een voorbeeldige inrichting van dien aard is onlangs door de Keizerlijke Motoryacht-Club te Berlijn geschapen en aan de in Anatolië strijdende Duitsch-Turksche troepen ter hand gesteld. Ten einde ten behoeve van dit verplaatsbare laboratorium niet een zeker aantal spoorwagens voortdurend aan hun gewone werkzaamheid te onttrekken, zijn er afzonderlijke wagens gebouwd, die op lage spoorwagens vervoerd, maar ook door trekdieren, last-auto's, op schepen of vlotten naar hun plaats van bestemming gebracht kunnen worden. Mochten zich in dit opzicht onoverkomelijke bezwaren voordoen, dan kan de geheele inventaris van het laboratorium in kisten verpakt en zelfs naar van de straatwegen ver verwijderde plaatsen vervoerd worden. Voor dit doel bevat de verplaatsbare statie het door Prof. Rimpau samengestelde veldlaboratorium, waarvan de tot verpakking dienende kisten tegelijkertijd als binneninrichting van het laboratorium, — als tafels, boekenrekken, kasten, enz., — gebruikt worden.

Het bacteriologisch laboratorium bestaat uit 6 dergelijke wagens, 2 laboratoriumwagens, een keukenwagen, twee voorraadwagens en een woonwagen. — Verder zijn een automobiel en een desinfectiewagen bijgevoegd.

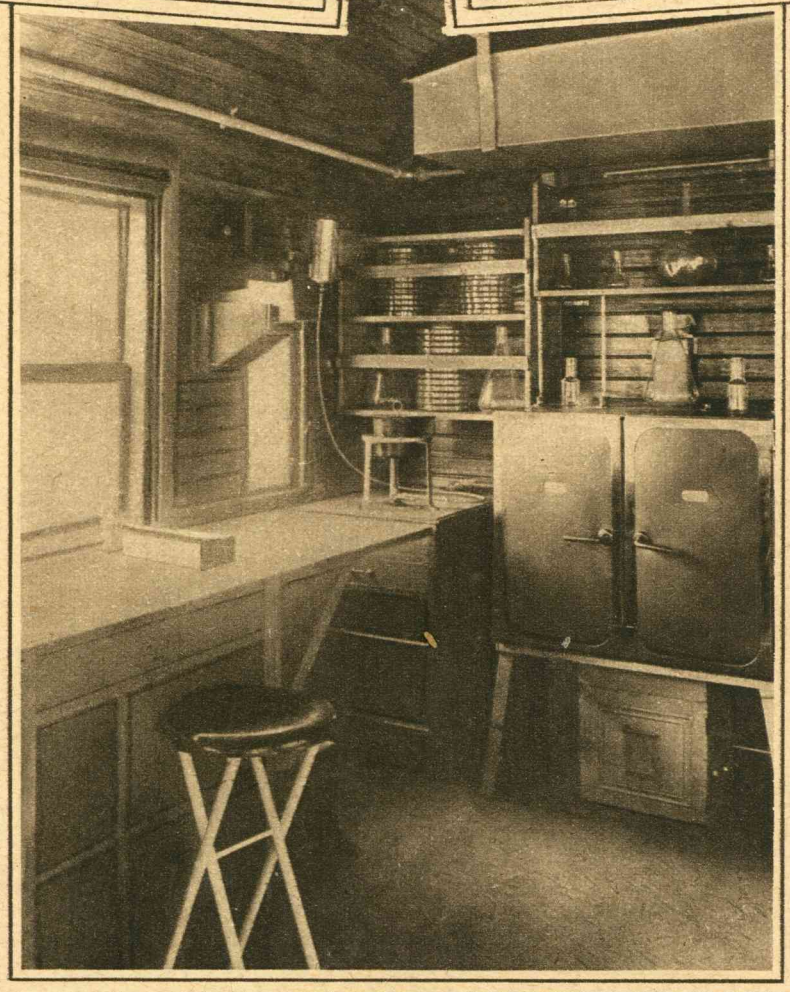

Intérieur van een laboratoriumwagen.

Iedere laboratoriumwagen bevat twee werkplaatsen, die van alle noodzakelijke voorwerpen voor bacteriologisch onderzoek voorzien zijn. In elken wagen is een broedkast opgesteld, die met petroleum gestookt en voortdurend op 37° C. gehouden wordt. De branders worden door alcoholgas gestookt; aan het plafond zijn waterreservoirs, die de in de werkplaatsen geïnstalleerde waterkranen voeden. Alcoholgas- en electrische lampen dienen voor de verlichting. Elk laboratorium bevat ook een kachel, alsook samenvouwbare wandtafels, wandrekken, tafels met schuifladen en een waschinrichting. De wanden zijn van luchttusschenlagen voorzien, waardoor de temperatuur geregeld wordt.

Aan het eene eind van de wagens kan een houten veranda met naar beneden leidende trap aangebracht worden; zij wordt van een zeildoekdak voorzien en voor openluchtwerk gebruikt.

De keukenwagen bevat behalve de eigenlijke keuken ook een laboratoriumoven voor het uitkoken en steriliseeren van instrumenten en vaten. De eene voorraadwagen dient voor het vervoeren van bovenvermeld veldlaboratorium, in den anderen is een afdeeling als bad- en desinfectiekamer ingericht, terwijl de andere afdeeling een ijsmachine en een dynamo met benzine-motor bevat.

De woonwagen bestaat uit een woon- en een slaapkamer voor 2—3 artsen of officieren. Het overige personeel wordt in tenten óf in een van de voorraadwagens ondergebracht.

In het warme jaargetijde zal bij voorkeur in de tenten gewerkt worden, die tot de inrichting behooren: het zijn twee laboratoriumtenten, een keukentent, een woontent voor artsen, twee slaaptenten voor artsen, twee slaaptenten voor het personeel en een voorraadtent.

Dr. A. Gr.

zaten op de vervelooze duiventil, die eéns groen geweest was. Daar kwam Moeder aan door den tuin, met het Japansche blaadje, waarop twee kopjes koffie.

„Ziezoo Tilly, ik kom even gezellig bij je zitten." Dat zei Moeder. Ze hoorde het Moeder zeggen . . . . . En dan . . . . niet meer aan denken nu, niet verder denken, zoo, stil blijven liggen zonder gedachten. „En dan," plaagden de booze, kleine kwelduiveltjes, „zou ze met Moeder over Frits beginnen te spreken, Frits, die in Canada was, en zoo hard werkte voor haar. Waarom toch was Frits zoo veranderd? Waarom kon ze het idee maar niet van zich afzetten, dat hij haar uit medelijden getrouwd had. Uit medelijden, omdat hij eens zijn woord gegeven had. Hij was zoo stil en stuursch en stroef — het zou hem niets kunnen schelen, als ze wegging over een maand, over een week, of nog eerder misschien.

Lang bleef ze liggen staren in de oneindigheid, toen eindelijk vielen door de stilte en de zonnewarmte haar oogen toe, en ontstelde door een grooten schrik. Ze had al eenigen tijd een viool hooren zagen, Engelsche volkswijsjes. Ternauwernood had ze erop gelet. De Canadeezen hielden van muziek, dat wist ze; Jack verveelde haar thuis ergerlijk met zijn mandoline. En van vioolspel hield ze ook niet veel. Maar nu — hoorde ze goed — droomde ze misschien al dat ze in Holland was? Droomde ze van dat oude, oude liedje, dat Frits en zij gezongen hadden, jaren geleden als ze 's avonds in hun bootje naar huis terugroeiden?

Het zonnetje gaat van ons scheiden
't Avondrood kleurt reeds het veld . . . .

Ze had het, nadat Frits weggegaan was, nooit meer gezongen. En nu hoorde ze het weer, voor het eerst.

Zoete rust mogen wij beiden
Nog door geen zorgen gekweld.

Het was maar zoo'n heel oud, eenvoudig liedje, zoo'n heel gewoon wijsje, dat haast niet meer gezongen werd, u zoopas speelde . . . . . En ja, nu ik me herinner, Frits heeft wel over u geschreven. Maar ik dacht dat U hier niet meer woonde."

„Zoo, schreef hij dat. Maar hoe komt U hier zoo?"

„Ik ben verdwaald. Ik heb den geheelen dag niets gegeten," zei ze klagend.

„Hallo Mary," riep zijn vroolijke stem, „supper voor deze dame in vijf minuten. En nu geen woord meer," zei hij hartelijk. „Eerst eten en drinken — dan praten."

„Maar hoe weet u, dat ik . . . . . "

„Straks," knikte hij. „Eet nu maar. Pas op, als je me boos maakt."

Ze lachte. Ze voelde zich zoo thuis bij dezen woesten, ouwen baas. Maar na den eten zei ze: „Voor ik wegga, moet u me eerst vertellen hoe u weet, wie ik ben. Ik kende u niet."

„Maar ik kende Frits Raahuis wel. Dat weet je. En jouw portret. Ik heb al je portretten gezien. Ik zeg maar je en jou.